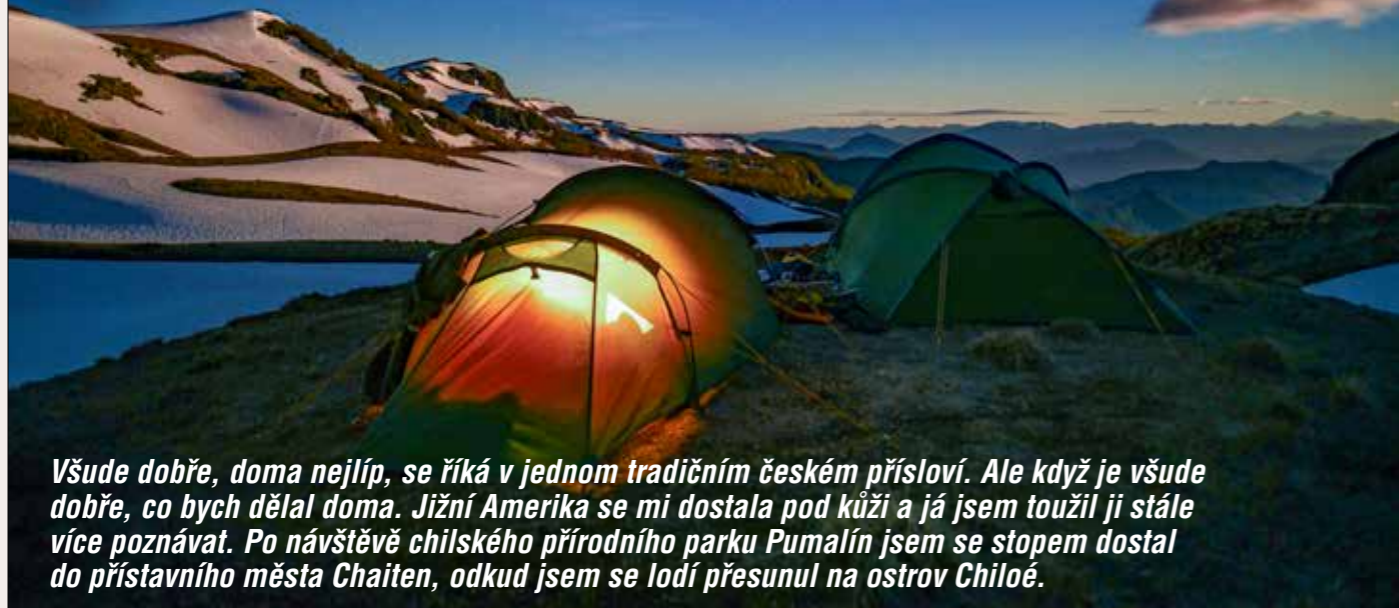

Na ostrově CHILOÉ

Všude dobře, doma nejlíp, se říká v jednom tradičním českém přísloví. Ale když je všude dobře, co bych dělal doma. Jižní Amerika se mi dostala pod kůži a já jsem toužil ji stále více poznávat. Po návštěvě chilského přírodního parku Pumalín jsem se stopem dostal do přístavního města Chaiten, odkud jsem se lodí přesunul na ostrov Chiloé.

Pro dlouhé době jsem si mohl užívat výdobytků civilizace. Jako divoch, který poprvé vystrčil nos z pralesa, jsem se nemohl nasytit pohledem na domy, lodě, farmy a vysílače rozesté po okolích kopcích. Autobusem jsem se přesunul do hlavního města ostrova Castro, kde jsem za babku sehnal krásné bydlení. Byť bylo všechno hodně opotřebované, strop se nalézal ve

výšce 170 cm, což pro mých 180 cm nebylo úplně ideální, ale po dlouhé době jsem mohl spát v posteli, a to se prostě nedalo odmítnout. Ubytování mi pronajala starší paní, typická původní obyvatelka ostrova. V 17. století bylo obyvatelstvo ostrova málem vyhubeno, protože po výnosu španělského krále Filipa III. v roce 1608, kterým

bylo legalizováno otroctví, podnikali španělští dobrodruzi výpravy na ostrovy a unášeli a zotročovali místní lid.

Curanto

Druhý den jsem si chtěl prohlédnout tradiční barevné dřevěné domy na chůdách zvané palafitos, které jsou skoro po celém pobřeží města. V devět ráno mě z hlubokého spánku vyrušil zvuk mažoretok a místních kapel. Bleskově jsem se oblékl a běžel do města, kde se konal festival místních požárních sborů. V ohromném vedru tam po-

chodovali hasiči navlečení do slavnostních uniforem. Bylo mi jich až líto, ale říkal jsem si, že to jsou požárníci a musí něco vydržet. Už dlouho jsem nejedl pořádné jídlo, a tak jsem si zašel na místní specialitu – curanto. Je to velká dřevěná mísa plná mušlí, ústřic, klobás, uzeného a kuřecího masa, k tomu dva knedlíky a brambora. Zapijel jsem to zdejší vynikajícím červeným vínem. Proti mně u stolu seděl pár ve středních letech. Dali jsme se do řeči, a tak jsem se dozvěděl, že jsou ze Santiaga a také přijeli na ostrov Chiloé ochutnat tuto specialitu. Bylo to ná-

ramně dobré, a to jsem si myslel, že mně ústřice nechutnají.

Mořští hadi

Ostrov Chiloé je známý svou vypracovanou mytologií, která odráží důležitost moře v životě původních obyvatel. Nejdůležitější jsou obří mořští hadi Tenten Vilu a Caica Vilu, kteří v legendární titánské bitvě vytvořili celý ostrov. Chilotská mytologie je složená z původních prvků a pověr španělských otrokářů. Dnes na ostrově převládá zajímavá směs katolicství a místní mytologie. V jednom z kostelů na ostrově, je k vidění ikona Ježíše Krista obklopeného mytologickými stvořeními ostrova Chiloé.

Na trajektu

Druhý den jsem vyrazil na stopa, byl krásný den, kolem jezdilo spoustu aut, ale nikdo mě nechtěl vzít. Po třech hodinách čekání mi zastavil soudce Cristian, který naštěstí jel až do města Puerto Varas ležícího u břehu jezera Llanquihue v jižní části Chile. Soudce měl ještě nějaké jednání ve městě Ancudu, čas jsem využil procházkou po nábřeží. Cestou trajektem nás doprovázel lachtan, který přilákal pozornost většiny lidí

na lodi. Nadšení pozorovatelé, hlavně děti, mu házeli různé pamlsky, bylo evidentní, že trajekt je pro obyvatele mořských plání levný zdroj potravy.

Pan-Americana

Na kontinentu jsme chvíli jeli po legendární dálnici zvané Pan-Americana spojující město Fairbanks na Aljašce a Quellon v jižním Chile. Po příjezdu do města jsem se srdečně rozloučil s řidičem, a ještě ten den autobusem zamířil do města Osorno, kde jsem přespal ve škarpě. Druhý den jsem se postavil se zdviženým palcem na silnici a zažil asi nejhorší stop v celé historii stopování. Pod sopku Puyehue vzdálenou 80 km jsem se s vypětím všech sil dostal skoro až v noci. Našel jsem si levné ubytování a padl do postele. Vyčerpaný po úmorné cestě jsem se dlouho převaloval; z pod ospalých víček jsem dlouho nemohl dostat obraz silnice ubíhající do nekonečna. Nakonec pomohlo jen počítání jihoamerických lam.

Curanto je fakt dobrota.

Houštíčky

Jasně ranní světlo ze mě vytrásl všechny noční stíny a já jsem se začal chystat na dobytí vrcholu sopky Puyehue ve výšce 2 236 metrů. Asi jsem nevypadal úplně nejlíp, protože starší paní, u které jsem byl ubytovaný, se nade mnou slitovala a do batohu mi nacpala několik housek s tlustými plátky masa a grilované zeleniny. Ještě mi poradila, že cestou není žádná voda, a věnovala mi několik flašek na vodu. Život někdy dokáže být plný překvapení!

V kravině

K patě sopky mě čekal ještě celodenní výlet, tak jsem bez meškání rychlým tempem vyrazil. Cesta byla dobře značená, ale fyzicky poměrně náročná, protože jsem musel častokrát zdolávat hluboká koryta

řek vzniklých při jarním tání. Musel jsem nejprve sešplhat po prudkém břehu dolů, poté si dávat velkého majzla, abych na dně suchého koryta nešlápl na pohyblivý kámen a nezvrtnul si kotník, a nakonec zase vylézt nahoru a u toho bojovat s pichlavými keři. Byl jsem moc rád, když jsem večer našel malé zemědělství a stáje s krávy.

Ustlal jsem si v chlévě a pustil se do poslední housky od panímámy. Krávy mě pozorovaly svými vlahými zraky a najednou jsem si uvědomil, že se možná nacpávám jejich sestřičkou. Otočil jsem se k nim zády a s lehkými pocity viny dojedl plněnou housku. Do snů se mi něžně vtíralo vlhké funění obyvatel chléva.

Odhodlání

Ve čtyři ráno mě vzbudil sedlák a pod jeho nepřátelským pohledem jsem se rychle sbalil a vypadl pryč. Slunce se akorát vyhouplo na obzor a s rychlostí londýnského fiakru začalo šplhat na oblohu. Hora se vypínala přímo přede mnou, mraky se tísnily kolem jejího vrcholu a já jsem přímo cítil, jak mě hora odpuzuje, jak se tváří nepřístupně a snaží se mě odradit od cesty na vrchol. Já jsem ovšem plný sil. V nedalekém potůčku jsem si ledovou vodou omyl tvář a přímo jsem cítil tepot nedočkavého srdce, které mě hnalo stále dál. V duchu jsem se zasmál, nadhodil si batoh a vykročil směrem nahoru. Po pár hodinách jsem se vyškrábal nad stromové pásmo, cesta byla plná ostružin, které mě chytaly za nohavice a zdržovaly v cestě. Sopka se ze všech sil snažila zastavit mě na cestě vzhůru, ale mé prvotní nadšení nepominulo a nehodlal jsem se jen tak vzdát. Ve výšce 1 500 metrů jsem objevil chatku, tzv. refugio, vybavenou kamny a 16 lůžky. Batoh jsem si hodil dovnitř a vyrazil na posledních 700 výškových metrů. Cestu jsem

si hledal mezi dlouhými sněhovými jazyky, mačky na chůzi po ledu jsem měl sice s sebou, ale doufal jsem, že to zvládnou i bez nich.

Na vrcholu

A konečně jsem byl nahoře. Přede mnou se rozkládal téměř kruhový kráter sopky o poloměru zhruba jednoho kilometru a hloubce padesáti metrů. Sopka je sice stále aktivní, ale naposledy měla potřebu vychrlit své žhavé jádro v roce 2002. Od té doby je v klidu, žhavé sny už ji nebudí, což naznačoval i sněhem zasypaný kráter. Počasí bylo nádherné, ranní mraky zmizely, nade mnou se rozpínala nádherná modrá klenba. Měl jsem výhled na většinu okolních sopek, v dále se kouřem halila stále činná sopka Villarica. Sestupoval jsem směrem na západ, kde se podle průvodce nacházel malý pramen, naplnil jsem všechny darované lahve a se zapadajícím sluncem se vrátil zpátky k chatce. K mému překvapení nebyla prázdná, spali tam tři Izraelci, se kterými jsem se už potkal na cestě. Potichu jsem vyndal batoh a rozdělal oheň. Do ešusu jsem hodil poslední čínskou polívku a přidal všechny zbytky jídel, které jsem našel v batohu. Nezáleží, jak to chutná, hlavně, když je to výživné. Sopka mě po výstupu obdarovala nádhernou nocí. Ležím ve spacáku a pozoruji blyskavé diamanty zavěšené na obloze. Cítil jsem ohromnou vděčnost a v náručí věčné krásy usnul spánkem spravedlivých. O mém dalším putování po Jižní Americe zase až příště.

Cestovatel Petr Čánský

Na vrcholu sopky Puyehue.

Sopka Puyehue v zimě.